

đồng vào giữa miệng.

Đúng là xạ thủ chỉ được lệnh bắn cảnh cáo nên đạn cứ reo liên hồi, tôi cứ đứng khời khời mà da thịt vẫn y nguyên. Tôi đập cửa sau xe :

— Loló, còn đợi gì nữa ?

Té ra trong cơn hoảng hốt Loló đã khóa thêm một nấc nữa thay vì mở ra. Faben nhào ra trước. Không chút ngần ngại, tôi xô hẳn ngã lăn chiêng xuống địa đường. Loló ngồi thụp xuống rồi bò theo. Nhìn nàng tôi suýt cười to. Vì nàng cuồng mông lên trong khi bò. Cái mông của nàng có bé nhỏ gì cho cam... Nó thuộc loại cao cấp trong làng mông nên phải là cận thị đeo kính ba chục đi-ốp-tri (xin thưa, số kiếng cận thị này, kỹ nghệ chưa chế ra, và cũng chưa ai mang số nặng đến thế) thì mới không nhìn thấy. Thế mà bọn KGB ngự trị trên máy bay lại không nhìn thấy mới lạ chứ ! Vì nếu nhìn thấy gã xạ thủ đã lấy cò hàng tràng dè dọa người đẹp.

Tacata... tapata... Trực thăng bay lộn lại, và lần này xuống rất thấp, đứng trên mũi xe có thể sờ được da mặt sần sùi của gã xạ thủ đại liên. Và lần này thì hẳn không bắn nữa. Cả một dây đạn dài ngoằng cắm vào xe Vôn-ga. Trong chớp mắt, lửa bốc đỏ rực.

Thế là xong. Phương tiện đào tẩu hữu hiệu duy nhất của chúng tôi đã bị hủy diệt. Từ đây

đến Minsk, tôi đành phải đi bộ. Đến Minsk thì được, nhưng từ đây đến biên giới, rồi còn từ biên giới sang phía Tây nữa...

Trực thăng đã bay đi. Đồng lửa giữa đường nổ lên những tiếng bùng bùng cách xa hàng cây số cũng nghe rõ. Lửa vừa liếm vào thùng xăng. Tôi cất tiếng gọi vợ chồng nhà bác học. Nhưng cô gái KGB giữ tôi lại :

— Thong thả đã nào !

Loló phản đối :

— Phải chạy trốn, chứ không..

Cô gái KGB ngắt lời :

— Biết rồi. Quảng đường này tôi quen như lối đi trong nhà vậy. Cách đường cái 5 cây số, toàn là ruộng khô, lại không có cây cối hoặc nhà cửa. Vì vậy, chạy trốn vô ích. Họ chỉ thả hỏa châu soi sáng là hết.. đời. Tôi nghĩ chỉ còn nước liều, lội bộ đến Minsk. Chỉ còn 25 cây số nữa thôi.

— Thì bắt đầu đi, còn đợi gì nữa ?

— Hừ... anh chưa hiểu rõ kỹ thuật xạ kích của trực thăng số viết. Họ sắp quay lại để làm thịt chúng ta lần cuối. Vì họ đoán phòng chúng ta sẽ từ dưới ruộng bò lên. Và lại, họ cũng cần chụp hình.. Đấy, anh đã nghe tiếng trực thăng chưa ?

Cô gái KGB nói rất đúng. Trực thăng đã rầm rầm quay lại. Nó bay thấp hơn lần trước, từ trên cao xẹt ngang đỉnh cây, luồn xuống gần mặt đường.

Tiếng đại liên nổ ròn như pháo đêm trừ tịch.

Tôi nằm ép xuống nệm cỏ, mặt hơi nghiêng đề có thể theo dõi quang cảnh mùa gặt vườn hoang của xạ thủ trực thăng. Cô gái KGB đã lặn xuống dưới xa. Tôi không nhìn thấy Faben và Lolô đâu cả. Ruột gan tôi sôi sùng sục. Hoa tiêu trực thăng đang trêu tức tôi. Tôi bỗng mừng rú vì cách tôi mấy thước khẩu tiêu liên của tên lính bị giết đang nằm chềnh ềnh.

Tôi chồm dậy. Trực thăng vừa bay qua đầu tôi. Xạ thủ bắn liên hồi nhưng đạn đều rú nhau bay xuống ruộng. Mọi người nằm lẩn với đất ruộng nên có lẽ hẳn không thấy. Có thể hẳn thấy nhưng hẳn bắn tôi. Nhưng biết đâu đấy?

Trực thăng nghiêng 45 độ, tên xạ thủ vừa thấy tôi chồm dậy. Song hẳn còn phải xoay mũi súng lại mới có thể bắn trúng. Trong khi ấy tôi đã tống lên không một tràng đạn. Súng thật tốt, cả băng rú nhau vọt ra khỏi nòng nghe êm tai. Tên lính chưa bắn thử phát nào. Cũng may cô gái KGB mang từ trên xe xuống, nếu không chiếc máy bay lên thẳng kiểu căng này còn tiếp tục kiểu căng nữa.

Kê ra chỉ một viên đạn trúng trực cánh quạt đã đủ tiễn phi hành đoàn về châu Diêm chúa. Song tôi đã bắn rĩa vào bên trong trực thăng cho chắc ăn hơn. Tôi thấy tên xạ thủ gục đầu xuống ở đại liên 20. Trực thăng đã nghiêng nên lần đạn của

tôi đã quạt chết hoa tiêu. Mất thế quân binh trên không vì cánh quạt trực trực, lại mất luôn cả người điều khiển, chiếc trực thăng hùng hổ của KGB số viết đã trở thành khối kim khí vô tri vô giác đâm nhào xuống đất.

Nếu nó đâm nhào xuống mặt đường thì chúng tôi sẽ gặp nạn. Trực thăng phát nổ, những mảnh vụn sắc nhọn bay tung tóe sẽ có thể găm vào thân thể chúng tôi. Trong trường hợp này tôi có nhiều hy vọng thoát hiểm hơn các bạn đồng hành vì tôi đã được huấn luyện phương pháp né tránh. Đại phúc cho chúng tôi vì trực thăng xẹt qua chòm cây cao rồi đâm xuống ruộng sâu bên kia xa lộ.

Đùng, đùng... đoàng, đoàng, ầm ầm... Tôi đã hoạt động sau bức màn sắt nhiều lần, song ít có khi được nghe trong một đêm nhiều âm thanh tàn phá như đêm nay. Tôi nhảy vọt lên mặt đường, kêu gọi ơ ơ. Lolô dắt tay Faben. Cặp vợ chồng bắt đắc dĩ chạy le te theo tôi. Tôi thấy cô gái KGB chùn lại, mặt nhăn nhó ra chiều đau đớn.

Nàng lết đứng dậy, tôi đỡ lấy nàng:

— Em trúng đạn hả?

Nàng thều thào:

— Không.

— Tại sao em không đi được?

— Em... em bệnh cũ tái phát.

— Bệnh gì? Em mắc bệnh gì?

Nàng ngã vào người tôi như thể không có xương sống. Tôi xúc nàng lên vai, ra lệnh cho Lolô :

— Chạy đi.

Faben chỉ cô gái KGB nằm bất động trên vai tôi :

— Còn người này ?

Tôi gắt :

— Ông hãy lo thân ông trước, còn nàng để mặc tôi.

— Để mặc sao được ? Vác nàng trên vai ông sẽ không thể chạy nhanh, bọn KGB...

— Phiền ông ngậm miệng lại. Ông chạy đi, xem ông có chạy nhanh hơn tôi không.

Chẳng nói chẳng rằng Faben cong chân phóng một mạch. Lolô xách giầy tất tưởi chạy theo. Chờ họ chạy khuất tôi mới chạy theo. Cơ thể tôi mới vận dụng một phần tư sức lực mà tôi đã bắt kịp, và trong nháy mắt tôi đã vượt qua họ, Faben thở hổn hển :

— Trời ơi, ông chạy nhanh quá !

Tôi mỉm cười :

— Hừ, ông còn xạo nữa không ?

Hắn đứng lại, bồ hời nhê nhại :

— Chịu thua ông rồi. Tôi có cảm tưởng ông là vô địch thể vận. Nếu đua ma-ra-tông quốc tế ông cũng ăn đứt.

Tôi đành đứng lại chờ Faben nghỉ khỏe. Các bác học già nua này đoán không sai, nếu dự đua

nước bên tôi vẫn có thể làm nên chuyện. Faben không thể biết rằng tôi đã luyện tập kinh công, có thể chạy cả đêm cũng không mệt, và càng chạy hai chân càng dẻo. Bí quyết của kinh công là luyện tập gân cốt, phối hợp với vận chuyển chân khí và cách hô hấp. Chạy nhanh cũng như chạy xa người ta hay mệt vì không biết cách thở. Võ sĩ kinh công vừa chạy vừa thở đều hòa.

Tôi nghe tiếng Lolô reo vang như đứa trẻ :

— May quá, có xe hơi !

Nghe nàng reo tôi có cảm tưởng là xe hơi riêng của nàng đang chạy tới để rước nàng về Nữ Ước. Quả thật, hai chùm đèn pha sáng rực đang từ phía trước phóng tới. Ban đêm ở Liên xô chỉ có binh sĩ, công an hoặc nhân viên cao cấp mới xử dụng xe lộ. Cho nên tôi biết chắc người ngồi trên xe này có súng. Tôi ra lệnh cho Lolô :

— Vây cho nó dừng lại.

Tôi đặt cô gái xuống vệ đường rồi cầm tiêu liên phục sau thân cây lớn. Chỉ một phút sau xe hơi lạ đã chạy đến gần. Thấy Lolô giang hai cánh tay giữa đường tài xế bóp kèn inh ỏi. Lolô vẫn đứng yên, tài xế bèn thắng lại. Lúc tài xế đạp chân vào bàn thắng là lúc toàn thể hành khách trong xe từ ghế cũ dất bụi bặm này để trở về với cụ Sit-ta-Lin.

Đó là một chiếc xe dip của Hồng quân. Dĩ

nhiên hành khách đều là quân nhân. Nửa băng đạn tiểu liên của tôi bắn gục hai người ngồi sau. Tôi có thể giết luôn tên tài xế nhưng tôi không dám. Vì nếu hắn chết, chiếc xe vô chủ sẽ đâm vào gốc cây bên đường, gây ra tai nạn. Bản tâm tôi là đoạt chiếc xe dịp một cách an toàn.

Thấy người đứng vây giữa đường, tài xế chỉ thẳng lại từ từ, đến khi nghe tiếng súng nổ hắn mới thẳng thật gấp. Khi ấy tôi mới tặng hắn một viên đạn.

Lóló và Faben hồi hả trèo lên xe. Tôi đặt cô gái KGB ngồi ở băng trước, bên cạnh tôi. Mắt nàng nhắm nghiền, tôi bắt cườm tay nàng xem mạch, và thấy tim nàng đập rất yếu. Tại sao nàng bị ngắt đi, tôi không biết. Chắc phải là một chứng bệnh trầm trọng.

Lóló hỏi tôi :

— Anh định chở con bé này đi đâu ?

Tôi vừa trở đầu xe vừa đáp :

— Minsk.

— Từ Minsk đến biên giới còn hơn 200 cây số nữa, sợ cô ta chết mất.

— Không, ta sẽ dừng lại Minsk để tìm thầy thuốc.

— Anh điên hả ?

— Nàng là đồng nghiệp của tôi, tôi không có quyền được bỏ rơi đồng nghiệp giữa đường.

— Nhưng nếu so với tính mạng của chồng tôi

thì tính mạng cô ta chỉ là hạt muối bỏ biển.

Faben phản đối :

— Em đừng nói thế.

Lóló sùng sộ :

— À, anh định mê cả nó nữa phải không ?

Faben thở dài, im lặng. Có lẽ nhà bác học xấu hổ vì bị vợ ghen ngược trước mặt người lạ. Tôi cũng xấu hổ thay cho Faben. Và tôi cũng bắt chước hắn thở dài, nhăn ga, phóng tới thành phố Minsk. Dọc đường, không ai nói với ai một lời. Cô gái KGB vẫn nằm thiêm thiếp.

Từ khi ấy cho đến khi xe dịp vào đến ngoại ô tôi vẫn không bị công an chặn lại. Tuy chưa đến thị trấn này lần nào tôi đã thuộc lòng vị trí của một số đường phố lớn. Tôi rẽ sang phải, lái đến bệnh viện. Nhưng khi chạy qua một khu tối om, tôi đậu xe lại. Lóló ghénh cổ hỏi :

— Đến nơi rồi à ?

Tôi đáp gọn lỏn «rồi», và nhảy xuống đất. Lóló định nhảy theo song tôi đã nắm lấy cánh tay nàng. Ngón tay cái của tôi diềm nhẹ vào huyết udéna-rasi. Huyết này nằm trên đường gân bên dưới cùi trỏ. Nàng bị ngắt tức khắc. Lão già Faben chưa kịp hiểu nếp tẻ ra sao thì ngón tay út của tôi đã thọc vào khoảng giữa đốt thứ 5 và đốt thứ 6 trên xương sống. Huyết kuasasu tọa lạc trong khoảng giữa này. Nó cũng là mê-huyết, nghĩa là

đụng vào thì bị bất tỉnh. Tôi chỉ dùng ngón út vì nếu dùng ngón trỏ có thể làm hỏng những đường dây thần kinh trong tủy xương sống của hấn. Tôi có trách nhiệm mang hấn về đến nơi đến chốn nên chỉ hạ atêmi cho hấn tạm ngủ một thời gian ngắn, chứ không thể làm hấn bị thương tích.

Cặp vợ chồng Faben-Lôlô đã ngủ say. Độ 30 phút nữa họ mới tỉnh thì tôi đã làm xong công việc. Nếu khi ấy chưa xong tôi sẽ cho họ ném lại món ăn atêmi.

Giờ đây đến lượt cô gái KGB.

Tôi bắt mạch cổ tay nàng lần nữa. Mạch vẫn đập rất yếu như hồi nãy. Tôi vạch mí mắt nàng ra quan sát. Tròng mắt nàng hoàn toàn bất động. Nàng đã ngất đi thật sự.

Tôi suy nghĩ một giây đồng hồ, rồi chặt lưỡi đặt ngón tay vào mê-huyết nai-sôkô ở gần nơi tôi cầm tay nàng để chặn mạch. Huyết nai-sôkô nằm sát xương cổ tay, bấm thật nhẹ thì ngất nhưng nếu bấm mạnh thì cánh tay và bàn tay bị tê liệt, và tùy theo sức đòn nện nhân có thể bị tê liệt từ 15 phút đến 24 giờ đồng hồ.

Cô gái KGB cũng bắt đầu ngủ say. Trên xe díp có 4 người song chỉ còn tôi là tỉnh. Tôi không muốn họ thức vì lát nữa đây tôi sắp đến một địa chỉ quan trọng, thập phần quan trọng.

Tôi định thần một lát để tìm phương hướng.

Xe hơi chạy qua một ngã năm.

Tôi lái sang bên trái rồi tiếp tục phóng nhanh. Chừng 5 phút sau tôi lái xe vào sân bệnh viện thành phố. Cửa cổng mở toang, trong sân lại không có bóng xe nên tôi được tha hồ hành động. Cũng may cho tôi trước bệnh viện cũng không có ai.

Tôi vút xe giữa sân, bước rảo qua cái sân lớn đến giầy nhà phụ nằm khuất trong đêm tối và màn cây rườm rà. Tôi chưa đến bệnh viện Minsk lần nào song vẫn quen địa hình như bệnh viện Đồn Đất. Bệnh viện được chia làm hai khu, khu điều trị và khu hành chính. Đây là khu hành chính và là nhà riêng của các nhân viên cao cấp, Tôi còn biết rõ là khu điều trị có người gác cổng, còn khu hành chính thì không.

Tôi đi vòng ra sau bếp, dừng bước trước một căn phòng lụp sụp. Tôi dăng hăng lên hai tiếng nhỏ rồi gõ cửa. Cộc, cộc, cộc cộc... bốn tiếng ngắn, nghỉ đúng bốn giây đồng hồ, tiếp theo là ba tiếng « cộc » dài. Trong phòng có tiếng động nhẹ. Tôi cất tiếng :

— Ivan, Ivan, sao chưa dậy dề nhồi bột đường làm bánh kasagurép đi ?

Tôi nói bằng tiếng Nga. Ivan là tên người thông dụng ở Nga cũng như tên Hai, tên Ba ở Việt nam. Còn kasa-gurép là một trong các món bánh ngọt hấp cách thủy rồi bỏ lò khá ngon lành và khá thông

dạng ở Nga cũng như bánh fô-lăng tại nhiều nhà hàng ở Sài Gòn. Đối với người Nga, bánh kasagurép quý gấp mấy chục lần bánh fô-lăng đối với người Sài Gòn và cách làm nhiều khế hơn, tốn tiền hơn. Tôi đã có dịp thưởng thức bánh kasa-gurép, tôi vốn có thiện cảm với đồ ngọt, vậy mà chỉ ăn được một miếng thì phải đầu hàng vô điều kiện, vì eo ối, trong bột có mùi quế chi cay nồng, và cái mùi nhưc dầu này lại trộn với súc-cù-là, hơn nữa còn lộn lạo đủ thứ mứt trái cây ngọt, chua, đắng và có rượu mùi rót lên trên... Nói một cách giản dị bánh kasa-gurép là bánh tạp-pi-lù của người Nga.

Câu nói sắc mùi đường của tôi là mật khẩu. Chẳng hiểu tại sao ông Hoàng lại chọn cái bánh tạp-pi-lù này làm mật khẩu. Tôi suýt cười rộ khi nghĩ đến bộ mặt nhăn nhó của ông tổng giám đốc. Hề tôi phàn nàn mật khẩu gồm những danh từ lố bịch, hoặc mật khẩu khó nhớ là ông rút điều xi-gà ra khỏi miệng, ngồi thừ trước bàn giấy, vẻ mặt nhả nhó.

Tiếng động nhẹ trong phòng trở thành tiếng lục cục. Rồi tiếng bẻ ngón tay răng rắc. Tôi đếm được cả thảy 5 tiếng răng rắc đều đặn. Nhân viên của ông Hoàng đã trả lời. Tôi liền nói tiếp :

— Ivan, Ivan, đã có mứt trái đào chưa ?

Có lẽ người đặt mật khẩu là Nguyễn Hương. Nàng vốn khoái mứt đào lông, loại đào lông lột

vỏ, cắt đôi vàng rộm bỏ trong nước xi-rô, và được đóng hộp. Nàng rất sợ mập, vòng eo thêm một phân là nàng cuống cuống như bị đầu độc vậy mà nàng cứ đớp tí tí đào lông xi-rô, và chất ngọt này vẫn bảo vệ được đường cong của nàng.

Lẹt xẹt... lẹt xẹt... Nhân viên của ông Hoàng đi giép lẹt xẹt tiến ra. Tôi chưa từng gặp hẳn. Ông Hoàng chỉ cho tôi biết hẳn là phải tử quan trọng của Sở điều khiển lộ trình xuất-nhập từ Mạc tư khoa qua phía tây. Tôi hỏi hẳn là ai thì ông Hoàng cười không đáp. Thái độ ồm ờ của ông ngầm bảo tôi rằng hẳn là người quen. Bên trong có tiếng rút chốt cửa. Rồi tiếng mở khóa lá h cách. Nhân viên của ông Hoàng phải là kẻ phá kỷ lục về khệnh khạng. Hoạt động ở hậu địch cần hỏa tốc song hẳn vẫn rề rề, như thể ông đồ già pha trà độc âm buổi sáng mùa rét. Được ông Hoàng cử vào đất Nga, và trấn giữ vị trí giao liên bản lẻ Minsk phải là nhân viên cực giỏi, cho nên không khéo hẳn cũng mắc bệnh khinh địch ngu xuẩn như tôi. Vâng, nhiều khi tôi đã khinh địch một cách ngu xuẩn, nếu Trời không thương thì tôi đã nằm yên trong lòng đất từ lâu...

Lần này tôi không dám khinh địch cho đâu 5 tiếng bẻ đốt tay răng rắc chứng tỏ người đang mở cửa đón tôi là nhân viên của Sở. Nghe tiếng cửa mở, tôi né sang bên, sửa soạn đối phó nếu có chuyện bất thường xảy ra.

Trong khi tôi không lưu ý, kẻ địch đánh lên tôi còn khó, huống hồ tôi đã đề cao cảnh giác. Thế mà..

Tôi loạng choạng, mặt mày xám xạm. Tôi chỉ nghe xẹt một tiếng nhỏ.

Rồi hết.

VIII

Chút lòng trinh bạch...

*Chút lòng trinh bạch từ sau xin chữa
Nguyễn Du (Kiều)*

TÍNH đây, tôi thấy đang nằm dài trên đi-văng. Tôi hé mắt, quan sát chung quanh rồi phi thân nhảy xuống đất. Nhưng một giọng nói hiền từ đã rót vào tai tôi, giọng nói của người Việt sinh trưởng ở vùng châu thổ sông Cửu long :

— Z. 28, tôi đây mà, 62 đây mà !

Dấu bom nổ trên mái nhà cũng chưa làm tôi kinh ngạc bằng câu nói ấy. Tôi ngoảnh nhìn người vừa xưng tên là 62, Z 62. Đó là một thiếu phụ. Tôi mến ông Hoàng bao nhiêu thì tôi mến thiếu phụ này bấy nhiêu. Năm này bà đã trên lục tuần, kém ông Hoàng 7 tuổi. Tuy đã trên lục tuần, bà chỉ như người 50.